

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: P. P., narozený X, bytem X,
zastoupený: JUDr. L. K., narozený X, bytem X,
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR (dále jen **MV**), orgán sociálního zabezpečení,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 (dále i **OSZ MV**),

v řízení o žalobě ze dne 6.6.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2020 č.j. OSZ-54375-54/M-Mš-2020 o starobní důchod,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce a žalovaný. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i

fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 7.4.2020.

2. **Včasnou žalobou ze dne 6.6.2020** se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí o námitkách orgánu sociálního zabezpečení MV ze dne 7.4.2020 č.j. OSZ-54375-54/M-MŠ-2020 proti rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení MV č.j. OSZ- 54375-53/D-ŘÍ-2020 ze dne 30.1.2020 o žádosti o přepočítání a doplacení starobního důchodu, protože s nimi nesouhlasí. Dle něho na základě údajů vedených v jeho osobním spisu důchodového pojištění vyplývá, že přiznáním výsluhového příspěvku mu byl přiznán nárok na důchod z důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil, o kterém rozhoduje orgán sociálního zabezpečení MO (*ministerstvo obrany*), MV a spravedlnosti podle toho, který orgán je příslušný k rozhodování o dávkách důchodového pojištění - § 39 odst. 1 zák. č. 582/1991 Sb. O tomto nároku rozhodl v té době příslušný orgán sociálního zabezpečení MV č.j. ZS-54375/70-96 ze dne 13.2.1996. Při souběhu dávek důchodového pojištění musí o tomto souběhu být rozhodnuto v rozhodnutí příslušného orgánu sociálního zabezpečení o starobním důchodu. A to v té době příslušný orgán sociálního zabezpečení MV neprovedl. V současné době nerozhodoval o tomto souběhu příslušný odbor sociálního zabezpečení MV, ale neexistující instituce MV - orgán sociálního zabezpečení MV a samozvaný ředitel tohoto neexistujícího orgánu. Že se jedná o neexistující instituci MV vyplývá i ze skutečnosti, že orgán sociálního zabezpečení MV nemá sídlo a sídlo „skrývá“ pod P.O.Box. Protože odbor sociálního zabezpečení MV je zařazen pod státního tajemníka v MV (není zařazen pod ministrem vnitra). Z tohoto důvodu jsou napadená rozhodnutí nicotná, ale i nezákonná, nepřezkoumatelná, zmatečná. O žádosti na přepočítání důchodu v rozhodnutí ze dne 30.1.2020 rozhodovala vedoucí dávkového oddělení MV - orgánu sociálního zabezpečení Mgr. E. R. (příloha č. 3), která je uvedena ve struktuře MV odboru sociálního zabezpečení jako vedoucí dávkového oddělení MV - odboru sociálního zabezpečení. Žalobce žádal, aby soud posoudil, u které instituce je Mgr. E. R. zaměstnaná, a která instituce je příslušná ve věci rozhodovat a také, aby JUDr. V. B. doložil, kým a kdy byl jmenován na místo ředitele orgánu sociálního zabezpečení MV. Proto žalobce žádal, aby soud přezkoumal a rozhodl, u které instituce MV, a podle kterého zákona je pojištěn z důchodového pojištění, a která je příslušná používat právní předpisy o sociálním zabezpečení, a může vést spis důchodového pojištění žalobce, když ale z interních normativních aktů MV vyplývá, že touto určenou institucí je MV - odbor sociálního zabezpečení, jehož ředitelem je představený JUDr. V. B. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadených rozhodnutí pro nezákonnost, nepřezkoumatelnost, zmatečnost a nicotnost rozhodnutí a věc vrátit MV příslušnému odboru sociálního zabezpečení k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena i kopie napadeného rozhodnutí.*)
3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 7.4.2020 č.j. OSZ-54375-54/M-MŠ-2020** žalovaný zamítl námitky žalobce a v celém rozsahu potvrdil napadené rozhodnutí, tj. rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra č. j. OSZ-54375-53/D-ŘÍ-2020 ze dne 30. ledna 2020, kterým bylo podle § 56 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), ve spojení s ustanovením § 28, § 29, § 33, § 34, § 74 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném k 17. lednu 1998, za použití

Čl. I bod 3, Čl. II bod 1. zákona č. 220/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, rozhodnuto o nevyhovění žádosti žalobce o přepočítání a doplacení starobního důchodu a vydání nového rozhodnutí o výši starobního důchodu. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 7.4.2020 žalovaný zdůraznil, že rozhodnutím OSZ MV č.j. ZS-54375-10/70-98 ze dne 11.2.1998 byl žalobci podle § 29, § 33, §74 zákona č. 155/1995 Sb. ve znění účinném k 17.1.1998, od 17.1.1998 přiznán starobní důchod v celkové výši 6.192 Kč měsíčně, z toho základní výměra činila 1.260 Kč měsíčně a procentní výměra činila 4.932 Kč měsíčně (za 40 roků pojištění ke dni vzniku nároku na důchod činila procentní výměra 60% výpočtového základu, který činil 8.220,-Kč, tj. 4.932,-Kč měsíčně) a rozhodnutí ze dne 11.2.1998 odvoláním žalobce nenapadl. Žalovaný se vyjádřil ke všem námitkám žalobce a žádnou z nich neshledal důvodnou, jelikož ve věci žalobce nelze aplikovat nálezy ÚS sp. zn. Pl. ÚS 8/07 ze dne 23.3.2010 publikovaným pod č. 135/2010 Sb., neboť ten se vztahuje na výši důchodů přiznaných po 30. září 2011. Dále vysvětlil, že nelze aplikovat ohledně žalobce Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen **Nařízení č. 883/2004**), jelikož veškerou dobu pojištění získal pouze v ČR a také, že výsluhový příspěvek není částečným invalidním důchodem ani procentní výměrou starobního důchodu, jak se domnívá žalobce, proto nelze jeho starobní důchod přepočítat dle jeho názoru a doplatit mu na důchodu částku jím požadovanou. Také bylo konstatováno, že pro starobní důchod žalobce byla dle doložených dokladů zhodnocena veškerá prokázaná doba pojištění po ukončení základní povinné školní docházky, tj. od 22. srpna 1956 do dne předcházejícímu dni přiznání důchodu, tj. do 16. ledna 1998, a zahrnuty byly všechny vyměřovací základy (dříve hrubé příjmy), které žalobce podle doložené dokumentace získal v rozhodném období (1986 - 1997) ve smyslu § 18 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb. Procentní výměra starobního důchodu žalobce vypočtená podle zákona č. 100/1988 Sb. činila 4.680 Kč a byla tedy nižší než procentní výměra starobního důchodu vypočtená podle zákona č. 155/1995 Sb. ve výši 4.932 Kč, proto žalobci náležel od 17.1.1998 starobní důchod ve výši procentní výměry 4.932 Kč měsíčně (§ 71 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb.) a ve výši základní výměry 1.260 Kč měsíčně; celkem tedy náleželo 6.192 Kč měsíčně. Rovněž žalovaný poukázal na to, že dle § 85a odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. lze v řízení ve věcech důchodového pojištění vést jediný spis pro každou jednotlivou fyzickou osobu, i když se jedná o více věcí týkajících se této osoby. To samo o sobě nevylučuje, aby pod stejnou spisovou značkou byla rozlišitelně vedena jednotlivá dílčí řízení ve věcech služebního poměru podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů. To zcela odpovídá zásadě rychlosti, hospodárnosti nebo součinnosti mezi správními orgány, neboť tu jsou upravena mj. pravidla pro souběh dávek důchodového pojištění a výsluhového příspěvku. Uvedeno také bylo, že důchodové dávky a výsluhové příspěvky jsou věcně odlišné nároky, o nichž nelze rozhodovat v tomtéž řízení. Příslušnost OSZ MV rozhodovat o dávkách důchodového pojištění příslušníků bezpečnostních sborů vyplývá přímo z § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb. Závěrem bylo uvedeno, že OSZ MV při vydání napadeného rozhodnutí (ze dne 30.1.2020) postupoval v souladu s platnou právní úpravou, existence relevantního důvodu pro přepočítání, resp. změnu výše starobního důchodu nebyla prokázána, když všechny údaje o dobách služebního poměru, zaměstnání a doby z titulu vedení v evidenci úřadu práce byly pro účely přiznání důchodu a stanovení jeho výše zhodnoceny a jsou součástí dávkového spisu.

4. **Žalovaný ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 8.7.2020 souhlasil s projednáním**

žaloby bez nařízení jednání a uvedl mimo jiné, že žalobci byl OSZ MV vyplácen příspěvek za službu do dne 16. ledna 1998, tj. do dne vzniku nároku na starobní důchod, ve výši 8.038 Kč měsíčně a od 17.1.1998 mu byl přiznán starobní důchod ve výši procentní výměry 4.932 Kč měsíčně a ve výši základní výměry 1.260 Kč měsíčně, tj. v celkové výši 6.192 Kč měsíčně. Rovněž žalovaný uvedl, že podáním sepsaným dne 24.10.2019 a doplněným na základě výzvy OSZ MV dne 19. a 30.12.2019 žalobce požadoval přepočítání starobního důchodu s odkazem na nálezy pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 8/07 ze dne 23.3.2010 a zaplacení nedoplatku ve výši 1.066.215 Kč a vydání nového rozhodnutí o starobním důchodu podle Čl. 1 zákona č. 220/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Proti rozhodnutí ze dne 30.1.2020 podal žalobce námitky, které byly zamítnuty napadeným rozhodnutím ze dne 7.4.2020 a dle doručky jej žalobce osobně převzal dne 15.4.2020. Také bylo uvedeno, že žalobce se současně zabývá organizační strukturou MV i OSZ MV, ze které vyvozuje závěr, že pokud se některá organizační složka přímo nejmenuje „Orgán sociálního zabezpečení“, jde o důvod, proč žádnou jeho funkci nemůže vykonávat, neboť neexistuje. Žalobce veden svými úvahami tak dochází k subjektivnímu závěru o neexistující instituci, která vydává nicotná rozhodnutí, což považuje za zmatečné. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce zcela ignoruje to, že MV je orgánem sociálního zabezpečení dle § 3 odst. 3 písm. d) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, jehož působnost je stanovena v § 9 téhož zákona. Předmět působnosti OSZ MV je stanoven čl. 31b přílohy k nařízení MV a společného služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu a státního tajemníka v MV č. 23/2016, kterým se vydává organizační řád Ministerstva vnitra, ve znění pozdějších předpisů. Také bylo uvedeno, že žalobce subjektivně popisuje jím vybrané výňatky organizačních postupů, procesních postupů použitých právních předpisů, včetně nadnárodních, aniž by jejich obsah byl relevantní pro tvrzenou nezákonnost, natož pro případné krácení žalobcových nároků. Vlastním výkladem dovozuje řadu procesních pochybení a nezákonností. Jejich znění se v podstatě shoduje s obsahem žalobcovy četné korespondence založené v přiložené spisové dokumentaci, včetně žalobcem pravidelně uplatňovaných stížností na postup OSZ MV bez ohledu na to, že mu byly všechny poukazované nesprávnosti podrobně a opakovaně vysvětleny. Žalobce též vlastní konstrukcí dovozuje, že výsluhový příspěvek (*dříve příspěvek za službu*) je dávkou důchodového pojištění, resp. jej považuje za procentní výměru částečného invalidního důchodu (resp. nyní starobního důchodu), k němuž tak podle něj náleží i základní výměra. Svůj výklad opírá zejména o skutečnost, že podle § 119 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění zákona č. 160/1995 Sb., kterým se mění a doplňují některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o důchodovém pojištění č. 155/1995 Sb., se příspěvek zvyšuje ve stejných termínech a stejným způsobem jako částečný invalidní důchod ze sociálního zabezpečení. Žalovaný přesto připomněl, že aplikovaná národní právní úprava, a stejně tak žalobcem uváděná nadnárodní právní úprava, nepřipouští, tak jak tvrdí žalobce, aby příspěvek za službu byl považován za procentní výměru částečného invalidního důchodu, resp. byl považován za částečný invalidní důchod. Důchodové dávky a výsluhový příspěvek jsou odlišné nároky, o nichž nelze rozhodovat v tomtéž řízení. Závěrem žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobce rozvádí své vlastní úvahy uvedené již v části žaloby II. a III., aniž by jejich obsah byl relevantní pro tvrzenou nezákonnost, natož pro případné krácení žalobcových nároků z důchodového pojištění, proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

5. Ze **zaslaného dávkového spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce č. 54375** vyplývá, že skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného ze dne 8.7.2020 k žalobě odpovídají obsahu spisu; napadené rozhodnutí ze dne 7.4.2020 bylo žalobci doručeno dne 15.4.2020.
6. **Podáním ze dne 29.7.2020 žalobce** sdělil, že trvá na podané žalobě a nesouhlasí, aby soud rozhodl ve věci bez jednání.
7. V dalším obsáhlém **podání ze dne 17.8.2020 žalobce** setrval na svých názorech uvedených v žalobě a namítal, že předložené vyjádření žalovaného je v rozporu s právními předpisy o sociálním zabezpečení resp. důchodovém pojištění s Ústavou ČR, Ústavním zákonem č. 162/1988, Listiny základních a svobod, Nařízením č. 883/2009 a je i v rozporu s organizačním řádem MV č.23/ 2016 ve znění nařízení MV č 32/ 2019. Dále uvedl, že žádné ustanovení právních předpisů nepřipouští, aby ředitel- představený odboru soc. zabezpečení MV vykonával funkci:
 - samozvaného ředitele orgánu sociálního zabezpečení MV
 - ředitele - představeného odboru sociálního zabezpečení MV
 - služebního funkcionáře, který rozhoduje nad spisem důchodového pojištění
 žalobce ve věcech důchodového pojištění, z čehož vyplývá, že neexistující instituce MV - orgán soc. zabezpečení a jeho samozvaný ředitel. Označení orgán sociálního zabezp. MV může použít odbor soc. zabezpečení MV až poté - kdy odbor sociál. zabezpečení vydá rozhodnutí ve věci důchodového pojištění. Dle žalobce bylo nezákonné, že mu byl příspěvek za službu odejmut (porušení Listiny čl. 30 a 1) a také, že výluhový příspěvek je tak základním právem občana na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří - lidé jsou si rovni v důstojnosti i v právech. Základní práva jsou nezadatelná, nezcizitelná, nepromlčitelná a nezrušitelná! I nařízení EP č. 883/ 2004 rozvíjí toto základní právo v základním pravidlu o důchodech, kde přiznaná a vyplacená nepromlčitelná peněžitá dávka nesmí být snížena, změněna, pozastavena, odejmuta nebo konfiskována. Závěrem žalobce uvedl, že lze vyjádření MV odboru sociálního zabezpečení považovat za právní paskvil, který nelze v této právní věci použít. Dokládá, že veškerá rozhodnutí neexistující instituce MV - orgánu sociálního zabezpečení jsou nezákonná nepřezkoumatelná, zmatečná a nicotná. Žalovaný neumožnil žalobci volbu mezi příspěvkem za službu a starobním důchodem tím, že mu nebyla sdělena výše důchodu a neměl informaci k rozhodnutí se a tedy se rozhodnout, proto navrhl soudu zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení. (*Žalovaný na zaslané podání žalobce ze dne 17.8.2020 nereagoval.*)
8. U **ústního jednání soudu dne 4.2.2021** předložil JUDr. L. K. plnou moc ze dne 4.2.2021 k zastupování přítomného žalobce v této věci. *Zástupce žalobce* setrval na podané žalobě, jejím obsahu i na obsahu všech jeho podáních v této věci a velmi obsáhle vyjadřoval názor v projednávané věci obsahově shodný s žalobou, přičemž se zejména zabýval příspěvkem za službu (*nyní výsluhový příspěvek*) vypláceným žalobci žalovaným do 16.1.1998 naposledy ve výši 8.038 Kč měsíčně, jelikož od 17.1.1998 byl žalobci na základě jeho žádosti přiznán starobní důchod ve výši 6.192 Kč měsíčně. Jednak byla zpochybňována existence OSZ MV a jeho pravomoci, stejně tak ředitele OSZ MV, tudíž nebylo dle něho rozhodováno v souladu s právními předpisy o sociálním zabezpečení a důchodovém pojištění a tzv. orgán sociálního zabezpečení, neprokázal, že ve věcech důchodového pojištění, rozhoduje určená instituce MV, u které je pojištěn žalobce z důchodového pojištění. Podle organizačního řádu je touto institucí odbor sociálního zabezpečení MV. Není to tedy žádný orgán sociálního zabezpečení. MV, který se v organizačním řádu vůbec nenachází.

Žalovaný předložil spis důchodového pojištění občana - příslušníka ozbrojených sil, který je u něj pojištěn z důchodového pojištění, který má číslo jednací X, a je veden i pod rodným číslem X a lomítkem rodného čísla. Tento osobní spis důchodového pojištění občana není spisem MV, to je spis osobní spis občana, pojištěnce klienta odboru sociálního zabezpečení a ne žádného orgánu MV. Žádného orgánu sociálního zabezpečení MV, protože orgán sociálního zabezpečení je obecný pro všechny instituce, které vykonávají funkci orgánu sociálního zabezpečení. Jestliže rozhodnutí vydal orgán neexistujícího sociálního zabezpečení MV, tak oprávněný pojištěnec musí doručit námitky proti jeho rozhodnutí k tomuto správnímu orgánu. Jak má doručit, když tento orgán neexistuje? Nemá podatelnu, nemá klientskou kancelář, nemá razítko, aby mohlo vydávat rozhodnutí, takže to rozhodování u MV je nedůvěryhodné. Identifikačním údajem o přiznání důchodu je číslo jednací X. Jestliže rozhodnutí je vydáno pod tímto identifikačním číslem X, jedná se o rozhodnutí ve věcech důchodového pojištění vydané podle ust. § 86 zákona č. 582/91 Sb. Proti tomuto rozhodnutí lze podat jako opravný prostředek, námitky, a to do 30 dnů ode dne oznámení účastníku řízení. Čili vyplývá z toho, že pod unikátním číslem X nelze vydat rozhodnutí ve věcech služebního poměru, nelze! Tak, jak to vydává ředitel OSZ MV, protože proti tomuto rozhodnutí nelze podat odvolání. Z těchto důvodů OSZ MV, respektive orgán sociálního zabezpečení, respektive služební funkcionář bezpečnostního sboru JUDr. V. B., porušil právo žalobce na spravedlivý proces, napadené rozhodnutí je nezákonné, vykazuje vady řízení, je nicotné, nepřezkoumatelné a zmatečné. Že se jedná o dávku důchodového pojištění, vyplývá i ze zákona č. 160/95 Sb., ve kterém zákon 155/95 Sb., o důchodovém pojištění, tedy ne MV, změnil a doplnil některá ustanovení právních předpisů týkajících se důchodového pojištění. Tento zákon v článku XIII. vložil nový § 157d, který zní – přechodné ustanovení k úpravě účinné od 1.1.1996 - výše příspěvku, na který vznikne nárok po 31.12.1995, nesmí být nižší než výše příspěvku, která mu náležela, kdyby příspěvek byl přiznan podle předpisů platných ke dni 31.12.1995, a to včetně zvýšení, která by náležela k tomuto příspěvku pouze k tomuto dni. Čili důchodový příspěvek byl přiznan těmi zákony zvláštními zákony a ne zákonem o služebním poměru. A tyto zvláštní zákony ani ust. § 95 nebyly zrušeny, tzn., že musí být vyplácen výsluhový příspěvek žalobci podle tohoto ustanovení zákona. Rozhodnutí o příspěvku za službu ze dne 13.2.1996 je nezákonné, vzhledem k tomu, že orgán, v té době orgán sociálního zabezpečení MV, který rozhoduje o dávkách důchodového pojištění a tyto dávky vyplácí, nerozhodl a nepřiznal základní výměru. Od té doby také tvrdí žalovaná, že výsluhový příspěvek není důchod. Takže rozhodnutím o odejmutí nepromlčitelného nároku žalovaný porušuje zákon. Že výsluhový příspěvek je dávkou důchodového pojištění vyplývá i z žádosti o výsluhový příspěvek, kterou vydává odbor sociálního zabezpečení, který vykonává funkci orgánu sociálního zabezpečení podle § 100 zákona o důchodovém pojištění, a není tiskopis vydaný podle zákona o služebním poměru. Žalobce považuje za libovůli OSZ MV, když důchod - příspěvek za službu přiznaný podle zvláštních zákonů 183/94 Sb. a 76/95 Sb. nepovažuje za důchod, přestože od 1.1.1996 se musí výsluhový příspěvek skládat ze základní výměry podle § 4 odst. 2, v návaznosti na § 99 zákona o důchodovém pojištění. Dále uvedl, že žalobce žádá a navrhuje, aby soud na základě uvedených skutečností napadené rozhodnutí pro nicotnost, případně nezákonnost a vady řízení, zrušil.

Závěrem *zástupce žalobce* mimo jiné uvedl, že není naprosto žádný rozumný důvod dovozovat, že v případě vzniku rozhodnutí o odejmutí nároku na příspěvek za službu už na něj není žádný nárok. Pokud má žalovaný za to, že ode dne vzniku nároku na starobní

důchod si mohl oprávněný zvolit „jen starobní důchod“, že se nejedná o zákonný výklad § 118 odst. 2 citovaného zákona a pokud žalovaný namítá, že úprava příspěvku za službu nesledovala například vyplácení příspěvku doživotně, pak k tomu Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) uvádí, že dobu nároku, respektive vyplácení příspěvku oprávněným zákonodárce upravil způsobem v zákoně uvedeným, jenž umožnil oprávněným provést volbu dávky – pojištění.

Naproti tomu *zástupce žalovaného* závěrem navrhl, aby soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, přičemž předtím odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření žalovaného k žalobě a také uvedl, že se mu zdálo, že zástupce žalobce se zde snaží prokázat něco, co je zcela zřejmé a nesporné, a to, že toto soudní řízení je vedeno o správním rozhodnutí ve věcech důchodového pojištění. Nakonec i místní příslušnost a obsazení soudu tomuto napovídá, protože šlo-li by o rozhodnutí o věcech služebního poměru, rozhodoval by MS v Praze a obsazení soudu by bylo senátem. Pan žalobce neprokázal a nepředložil žádné důkazy, ani judikaturu, že by výsluhový příspěvek byl dávkou důchodového pojištění, proto je nerelevantní (tj. bezvýznamná/bezpodstatná) jeho citace judikatury NSS o možnosti přezkoumání, když výsluhový příspěvek, respektive přiznání výsluhového příspěvku, není předmětem tohoto soudního řízení.

9. Dle **§ 3 správního řádu**, tj. zákona č. 500/2004 Sb., je řízení před orgánem rozhodujícím o dávce důchodového pojištění ovládáno zásadou materiální pravdy, a tudíž je správní orgán odpovědný za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem jsou orgány sociálního zabezpečení vybaveny na základě § 12 a § 13 zákona č. 582/1991 Sb. významnými pravomocemi k získávání podkladů pro svá rozhodnutí od jiných subjektů, ale také k jejich hodnocení a kontrole. Orgán sociálního zabezpečení si proto musí aktivně (v součinnosti s pojištěncem) dle § 50 odst. 2 správního řádu opatřit nezbytné podklady pro zjištění skutkového stavu věci.
10. V **§ 116 odst. 1 - 4 zákona č. 186/1992 Sb.** (účinnost od 1.7.1992; zrušeno 1.1.2007 zákonem č. 361/2003 Sb.), o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, bylo stanoveno:
 - (1) Příspěvek za službu (dále jen "příspěvek") náleží za podmínek dále uvedených policistovi, jehož služební poměr skončil uvolněním nebo propuštěním z některého z důvodů uvedených v § 106 odst. 1 písm. a), b), c) a odst. 2.
 - (2) V případech hodných zvláštního zřetele lze příspěvek též přiznat, skončí-li služební poměr propuštěním z jiných důvodů, než které jsou uvedeny v předchozím odstavci, nebo skončí-li služební poměr ztrátou hodnosti.
 - (3) Při opětovném přijetí do služebního poměru, z něhož vzniká nárok na příspěvek, zaniká dosavadní nárok na příspěvek dnem, který předchází dni opětovného přijetí do služebního poměru.
 - (4) Příspěvek nenáleží ode dne vzniku nároku na starobní důchod.
11. V **§ 118 odst. 1 a 2 téhož zákona č. 186/1992 Sb.** (výše uvedeného) bylo stanoveno: (1) Při souběhu nároku na příspěvek s nárokem na příspěvek za službu podle jiných předpisů (*služeb. poměr vojáků*) náleží vyšší příspěvek. (2) Při souběhu nároku na příspěvek a na starobní, plný invalidní nebo částečný invalidní důchod náleží oprávněnému podle jeho volby buď příspěvek, nebo důchod.
12. V **§ 119 téhož zákona č. 186/1992 Sb.** (výše uvedeného) bylo stanoveno: Přiznaný příspěvek se zvyšuje ve stejných termínech a stejným způsobem jako procentní výměra částečného invalidního důchodu.

13. **Zákon č. 160/1995 Sb.** (účinný od 1.1.1996 ve znění platném k 17.1.1998) článkem XIII změnil a doplnil zákon České národní rady č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů takto:
1. V § 115 odst. 1 se slova "důchod ze sociálního zabezpečení" nahrazují slovy "starobní, plný invalidní nebo částečný invalidní důchod z důchodového pojištění".
 2. § 117 odst. 3 včetně poznámky č. 13) zní: "(3) Nejvyšší výměra příspěvku ke dni jeho přiznání nesmí překročit měsíčně 130 % částky, do níž se započítává plně část osobního vyměřovacího základu pro stanovení výpočtového základu pro vyměření důchodu z důchodového pojištění.
 3. § 118 odst. 2 zní: "(2) Při souběhu nároku na příspěvek a na starobní, plný invalidní nebo částečný invalidní důchod náleží oprávněnému podle jeho volby buď příspěvek, nebo důchod."
 4. § 119 zní:
 - (1) Přiznaný příspěvek se zvyšuje ve stejných termínech a stejným způsobem jako procentní výměra částečného invalidního důchodu.
 - (2) Po dobu pobytu příjemce příspěvku v cizině se příspěvek nevyplácí."
 5. Za § 157c se vkládá nový § 157d, který včetně nadpisu zní: "§ 157d - Přejíždění ustanovení k úpravě účinné od 1. ledna 1996
Výše příspěvku, na který vznikne nárok po 31. prosinci 1995, nesmí být nižší než výše příspěvku, která by náležela, kdyby příspěvek byl přiznán podle předpisů platných ke dni 31. prosince 1995, a to včetně zvýšení, která by náležela k tomuto příspěvku pouze k tomuto dni."
14. V § 75 vyhlášky MV č. 287/2002 Sb. (účinnost od 1.7.2002; zrušeno 1.1.2007 zákonem č. 361/2003 Sb.) bylo stanoveno: Dobou rozhodnou pro nárok na příspěvek za službu je doba trvání služby započitatelná podle zákona o důchodovém pojištění. Do ní se započte i zvýšený zápočet doby služby výkoného letce, výkonu funkcí zvláštní povahy nebo zvláštního stupně nebezpečnosti provedený podle zákona o sociálním zabezpečení v jeho znění ke dni 31. května 1992, za dobu služby vykonanou do 31. prosince 1992 po vyloučení dob uvedených v § 153 odst. 2 zákona a jejich započtených násobků.
15. Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.
16. V § 3 odst. 1 a 3 písm. d) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, je stanoveno, že sociální zabezpečení provádí orgány sociálního zabezpečení a orgány sociálního zabezpečení jsou (mimo jiné): Ministerstvo vnitra.
17. **Zákon č. 220/2011 Sb.**, kterým byl změněn zákon č. 155/1995 Sb., obsahuje v Čl. I bod 3 znění § 15 odst. 1-5 (týká se výpočtového základu z osobního vyměřovacího základu (§ 16) v období od 30. září 2011 do 31. prosince 2014 a po roce 2014) a Čl. II bod 1, v němž je stanoveno, že výše důchodů, na které vznikl nárok před 30. zářím 2011 a které se

přiznávají ode dne, který spadá do období po 29. září 2011, se stanoví podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. (*Tento zákon nabyl účinnosti dnem 30. září 2011, s výjimkou ustanovení a) čl. I bodu 3, pokud jde o § 15 odst. 4, a bodů 5 až 7, 31 a 34 až 36, čl. IV a čl. V, která nabývají účinnosti dnem jeho vyhlášení.*)

18. V této věci se žalobce podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodů v ní uvedených. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2020 není důvodná s ohledem na níže uvedené.
19. Žalobce neprokázal, že by jej žalovaný napadeným rozhodnutím či předcházejícím rozhodnutím ze dne 30.1.2020 zkrátil na jeho právech, když neshledal důvod pro přepočtení starobního důchodu přiznaného mu rozhodnutím ze dne 11.2.1998 od 17.1.1998 dle jeho představ. Žalovaný rozhodl v souladu s platnou právní úpravou pro tu kterou dobu a vše podrobně popsal v odůvodnění rozhodnutí ze dne 7.4.2020, kdy se vyjádřil i řádně a srozumitelně ke všem uplatněným odvolacím námitkám žalobce, přičemž žádnou z nich neuznal důvodnou. Soud se plně ztotožnil s celým obsahem předmětného odůvodnění rozhodnutí ze dne 7.4.2020 (viz výše) a pro stručnost na něj odkazuje, neboť je znám všem účastníkům řízení. Soud tedy neshledal napadené rozhodnutí ani jemu předcházející rozhodnutí nezákonným, nepřezkoumatelným, zmatečným ani nicotným, jelikož obě rozhodnutí byla vydána oprávněným správním orgánem a v souladu s platnou právní úpravou, ač žalobce je přesvědčen o opaku, jak je patrné nejenom ze žaloby, ale i z korespondence mezi ním a žalovaným, jak vyplývá i z obsahu dávkového spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce. Žalobce totiž směřuje dohromady výsluhový příspěvek (dříve příspěvek za službu) a procentní výměru starobního důchodu, ačkoliv výsluhový příspěvek je upraven zákonem o služebním poměru příslušníků Policie ČR, kdežto starobní důchod a procentní i základní výměra důchodů je upravena zákonem o důchodovém pojištění, tj. zákonem č. 155/1995 Sb. ve znění účinném ke konkrétnímu datu. Je nutno i zdůraznit, že výsluhový příspěvek není předmětem tohoto řízení, a jelikož si v roce 1998 žalobce podal žádost o přiznání starobního důchodu, sám tudíž rozhodl, kterou dávku chce pobírat ve smyslu § 118 odst. 2 tehdy platného zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR. Navíc nelze přehlédnout, že žalobce v roce 1998, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí ze dne 11.2.1998 o přiznání starobního důchodu a předtím rozhodnutí žalovaného ze dne 10.11.1997 o zastavení výplaty příspěvku za službu ve výši 8.038,-Kč měsíčně od 17.1.1998, nevyužil možnosti podat proti těmto rozhodnutím odvolání, ač o této možnosti byl na rozhodnutí poučen. Poté, co žalobce z rozhodnutí zjistil, že výše jeho starobního důchodu je nižší než výše příspěvku za službu, ale rozhodnutí ještě nenabylo právní moci, měl možnost vzít zpět žádost ze dne 8.1.1998 o starobní důchod či podat odvolání a poté vzít onu žádost zpět a požádat o obnovení výplaty příspěvku za službu. Žalobce však neučinil žádné kroky v té době pro to, aby mu nadále byla vyplácena vyšší dávka, ač tak učinit mohl a na tom nic nezmění ani tvrzení jeho zástupce při ústním jednání, že mu v té době bylo vysvětleno, že je to prostě tak, že to nejde. Poprvé žádal žalobce o přehodnocení starobního důchodu na výsluhový příspěvek písemně až dne 4.3.2008, tedy po cca 10 letech, jak vyplývá z dávkového spisu. Rovněž je z dávkového spisu zřejmé, že založené tiskopisy žádostí žalobce o příspěvek za službu i o starobní důchod jsou naprosto odlišné, shodují se v tom, že kromě osobních údajů žalobce obsahují i jím získané doby zaměstnání/pojištění. V tomto směru jsou tedy námitky žalobce liché. V současné době se žalobce domáhá nápravy svého tehdejšího rozhodnutí a

postupu vůči žalovanému, ač uvedená rozhodnutí tehdy nabyla právní moci, tudíž nemůže očekávat, že po takové řadě let se domůže nápravy v tom směru, že mu bude doplacen jím vypočtený rozdíl mezi uvedenými dávkami, když přiznaný starobní důchod byl nižší než do té doby vyplácený příspěvek za službu, protože se tím cítí poškozen a zkrácen na svých právech.

20. Sám žalobce v žalobě neuvedl, který konkrétní paragraf a kterého zákona dle něho prokazuje, že výsluhový příspěvek je vlastně částečným invalidním důchodem a tedy i procentní výměrou starobního důchodu. Rovněž je mylné přesvědčení žalobce, že v jeho případě je nutno aplikovat Nařízení č. 883/2004, jelikož veškeré doby pojištění pro přiznání starobního důchodu získal v Československé republice a po rozdělení státu v České republice. Vzhledem k datu rozhodnutí o přiznání starobního důchodu nelze v případě žalobce aplikovat nálezný ÚS ze dne 23.3.2010, který se vztahuje pouze na starobní důchody přiznané ode dne nabytí účinnosti zákona č. 220/2011 Sb., tj. po 30.9.2011. Neznačená totiž, že je nesprávné rozhodnutí žalovaného, pokud není v souladu s požadavkem žalobce, na čemž nic nezměnilo ani obsáhlé vyjádření zástupce žalobce při ústním jednání, které se v podstatě věnovalo toliko příspěvku za službu, o němž bylo naposledy rozhodnuto dne 10.11.1997, přestože předmětem tohoto řízení bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2020 týkající se starobního důchodu, když příspěvek za službu a starobní důchod jsou dvě odlišné dávky upravené rozdílnými zákony, ač názor strany žalobce je opačný.
21. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 7.4.2020 žalovaný dle názoru soudu dostatečně srozumitelným způsobem pro vysvětlil důvody svého rozhodnutí a zejména podrobně zdůvodnil, které rozhodné skutečnosti jej vedly k závěru, že nelze námitkám žalobce vyhovět. Také označení rozhodnutí správního orgánu číslem jednacím soud nehledal nesprávným, neboť obsahuje dostatek údajů pro to, aby bylo zcela zřejmé, koho a čeho se rozhodnutí týká. Rovněž soud nezjistil, že by napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2020 bylo nezákonné, jelikož bylo vydáno oprávněným správním orgánem, který byl označen a v poučení bylo i uvedeno, kdo bude o námitkách rozhodovat. Soud proto nepovažoval za nezbytné, aby bylo doloženo, u jaké instituce je zaměstnaná Mgr. E. R., když se jedná o vedoucí dávkového oddělení OSZ MV a ani není rozhodné, aby ředitel OSZ MV JUDr. V. B. doložil, kým a kdy byl jmenován, když jejich funkce a jakého správního orgánu jsou obsaženy ve výše uvedených rozhodnutích. Obě rozhodnutí byla vydána na základě řádně zjištěného skutkového stavu a v souladu s platnou právní úpravou. Soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení a nezjistil žádné skutečnosti, které by mohly vést k jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, jak požadoval žalobce.
22. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného vyjádřeného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i ve vyjádření k žalobě, že podle platné právní úpravy nelze žádosti žalobce o přepočítání přiznaného starobního důchodu vyhovět a doplatit mu jím vypočtenou částku. Rovněž soud neshledal důvodné námitky žalobce ohledně údajné neexistence příslušného OSZ MV či samozvaného ředitele odboru sociálního zabezpečení MV, když rozhodnutí OSZ MV v prvním stupni ze dne 30.1.2020, tak i rozhodnutí o námitkách ze dne 7.4.2020 bylo vydáno oprávněným správním orgánem a současně obě rozhodnutí obsahovala poučení o opravných prostředcích. Stejně tak obě rozhodnutí obsahují údaj o sídle tohoto orgánu a i dobu úředních hodin informační linky a kanceláře, tudíž příslušnou kancelář je možno i v úředních hodinách navštívit na adrese Praha 4, nám. Hrdinů 3, tudíž

ani námitka v tomto směru není oprávněná.

23. Zdejší soud neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou, proto zamítl žalobu žalobce dle § 78 odst. 7 s.ř.s., jak je uvedeno ve **výroku I. rozsudku**, když žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou, jelikož napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2020 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, když žalovaný dostatečně srozumitelným způsobem vysvětlil důvody, pro které zamítl námitky žalobce. Soud ještě podotýká, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že je krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou žalobcem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem je uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2009 č.j. 9 Afs 70/2008-130), jak je zřejmé i z rozsudku NSS ze dne 26.11.2020 č.j. 7 Azs 108/2020-34.
24. Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

Plzeň 4. února 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně